

HRVATSKI ULJUDBENI POKRET
Udruga za zaštitu prava građana
Pete poljanice 7
10000 ZAGREB

Zagreb, 14. srpnja 2008.

Dr. Wolf Dieter-Dietrich

Stellvertretender Staatsanwalt
Bayerisches Staatsministerium der Justiz (StMJ)
Prielmayerstraße 7 (Justizpalast), 80335 München
(Postanschrift: 80097 München)

Uvaženi gospodine tužitelju,

Vaša nedavna izjava dana (8.7.2008.) na Višem zemaljskom sudu u Münchenu nadasve je zanimljiva i važna za budućnost hrvatske države. Vi ste prema pisanju hrvatskih novina (na pr. www.vecernji.hr) tom prigodom zaključili „kako Hrvatska želi u Europu, a da u toj zemlji bivši komunisti imaju još velik utjecaj, pa i na pravosuđe“. Pošli ste, dakako, od slučaja Prates, odnosno misleći na Josipa Perkovića.

* * *

Kad je pak u pitanju dotični Josip Perković i sami imamo s njim određenih iskustava. Slijedom, naime, uhiđenog naloga za Josipa Perkovića, kojeg je na svojoj internetskoj stranici www.bka.de dne 27. listopada 2005. godine objavio Savezni kriminalistički ured Njemačke, Hrvatski uljudbeni pokret, Udruga za zaštitu prava građana, podnio je dne 3. studenog 2005. godine Općinskom državnom odvjetništvu u Zagrebu protiv njega, kao sudionika u ubojstvu Stjepana Đurekovića, sljedeću kaznenu prijavu (dokument br. 1):

„Kaznena prijava u svezi s protuzakornitim djelovanjem osoba: Josip Perković zvanu Tomo Novaković, sudionik u ubojstvu Stjepana Đurekovića, Zagreb, na kućnoj adresi poznatoj Ministarstvu unutarnjih poslova RH i dr.

koje su UDRUŽENO počinile kazneno djelo iz čl. 90. Kaznenog zakona, dotično u obliku ubojstva, iz čl. 91. Kaznenog zakona, dotično u obliku teškog ubojstva, iz čl. 127. Kaznenog zakona, dotično u obliku zlostavljanja u obavljanju službe ili javne ovlasti, iz čl. 146. Kaznenog zakona, dotično u obliku špijunaže, iz čl. 149. Kaznenog zakona, dotično u obliku pomaganja neprijatelju, iz čl. 161. Kaznenog zakona, dotično u obliku protupravnog ubijanja i ranjavanja neprijatelja, iz čl. 163. Kaznenog zakona, dotično u obliku nedozvoljenih sredstava borbe, iz čl. 169. Kaznenog zakona, dotično u obliku međunarodnog terorizma i dr., i to kako slijedi:

1. Opis kaznenog djela

Savezni kriminalistički ured Njemačke objavio je 27. listopada 2005. godine na svojoj internetskoj stranici www.bka.de uhiđbeni nalog za Josipa Perkovića iz Zagreba.

U uhiđbenom nalogu stoji da njemačka istražna tijela s međunarodnim nalogom za uhićenje tragaju za 60-togodišnjim hrvatskim državljaninom Josipom Perkovićem, poznatim pod pseudonimom Tomo Novaković, zbog sumnje da je sudjelovao u ubojstvu Stjepana Đurekovića. Navodi se i da je Perković, tada na vodećem položaju u Udbi, za koju je radio do 1991. godine, zajedno s još jednim djelatnikom Udbe 1977. godine pokušao nagovoriti jednog podrijetlom Hrvata iz Njemačke na ubojstvo dvojice hrvatskih emigranata u Njemačkoj. Riječ je Bilandžiću i Goreti. Taj njegov suradnik bio je Mihajlo Svilar, a nagovarali su Josipa Müllera koji je sve to prijavio njemačkoj policiji. Nijemci isto napominju kako je utvrđeno da je on u Hrvatskoj.

2. Dokazni materijali

Novinski članak PERKOVIĆ NA TJERALICI, Zvonimir Despot, „Večernji list“, Zagreb, 28. listopada 2005. godine, str. 4. i 5.

Novinski članak PERKOVIĆ U ŠOKU, Zvonimir Despot, „Večernji list“, Zagreb, 29. listopada 2005. godine, str. 8

Novinski članak OD ŠEFA UDBE ZA EMIGRANTE DO OSNIVAČA SIS-a, I. Radoš, „Jutarnji list“, Zagreb, 28. listopada 2005. godine, str. 4

Novinski članak JOSIP MANOLIĆ: PERKOVIĆA SAM ANGAŽIRAO JER JE BIO ISKUSAN, Vlado Vurušić i Ivanka Toma, „Jutarnji list“, Zagreb, 29. listopada 2005. godine, str. 6

Saslušanje svjedoka, koji stanuju na adresama poznatim Ministarstvu unutarnjih poslova RH, i to: Josip Manolić, Stipe Bilandžić, Ivan Jarnjak, Đuro Perica, Vice Vukojević, Nikola Štedul i Stjepan Mesić.

3. Molimo neodgodiv zakonski postupak protiv okrivljenika iz ove kaznene prijave.“

Naravno, kako se i moglo očekivati, Državno odvjetništvo RH do danas se oglušilo u svezi s dotičnom kaznenom prijavom.

Očekujući to, kao višegodišnji kontinuirani progonjenik jugoslavenskih sigurnosnih i tajnih službi, za svaki slučaj poslao sam u ime Hrvatskog uljudbenog pokreta dne 4. studenog 2005. godine dalje citirano pismo veleposlaniku SR Njemačke u Hrvatskoj (G. Juergen A. G. Staks):

„Cijenjeni gospodine,

Sa zanimanjem pratimo nastojanja Saveznog kriminalističkog ureda Savezne Republike Njemačke glede uhidbenog naloga za Josipa Perkovića iz Zagreba. Mislimo, očekivano, kako će službena hrvatska strana sve učiniti da bi onemogućila izručenje, odnosno suđenje dotičnom gospodinu (drugu).

Želimo to spriječiti i pomoći njemačkim vlastima kako bi dotična svoja nastojanja priveli uspješnom kraju. Podnijeli smo, u okviru našeg istraživačkog projekta „Posljednja vremena“, 3. studenog 2005. godine zbog toga **OPĆINSKOM DRŽAVNOM ODVJETNIŠTVU U ZAGREBU** kaznenu prijavu protiv Josipa Perkovića, koju Vam dostavljamo faksom, a o istome obaviješteni su novinska agencija HINA, 'Večernji list' iz Zagreba i 'Jutarnji list' iz Zagreba.

Stojimo Vam potpuno na raspolaganju.“

Na pismo, također, nismo dobili nikakva odgovora. Hrvatska novinska glasila HINA, „Večernji list“ i „Jutarnji list“, isto tako, nisu smatrala vrijednim osvrnuti se na našu kaznenu prijavu protiv Josipa Perkovića.

* * *

Ako već Državno odvjetništvo RH nije pokrenulo kaznenu istragu protiv Josipa Perkovića, ne znači i da je „spavalo“. Podnijelo je, umjesto toga, optužni prijedlog protiv mene, a zbog lažnog prijavljivanja. Svakako, dano je prikladno obrazloženje za to (o tome kasnije više), „da se Vlasi ne dosjete“, ali je srž posve jasna i jednostavno shvatljiva.

Tim više što su gospoda (drugovi) iz Državnog odvjetništva RH, vjerojatno, pomišljali i na dodatne dvije okolnosti:

1. Ljubica Prates, majka Krunoslava Pratesa, radila je svojedobno (1965.-1971.) sa mnom u Komunalnom zavodu za socijalno osiguranje u Vinkovcima. Bili smo prijatelji s posla. U to vrijeme Krunoslav je bio mali dečko, a Ljubicu odavno nisam vidio. Nu, tko zna, pretpostavljam da su pomišljali, što bih moguće mogao znati o aktivnostima njena sina.

2. Stjepan Mesić je „pokrovitelj“ ugledna poduzeća Solidum Žužić iz Zagreba, koje je naglo krenulo naprijed nakon što mu je gospodin predsjednik otvorio vrata kvalitetnom drvetu kojega nabavlja od Hrvatskih šuma, odnosno u Hypo-Alpe-Adria Banci, a nakon što je istoj gospodin predsjednik pogodio uz bagatelnu cijenu kupiti

Slavonsku banku iz Osijeka. Više nisam financijski revizor poduzeća Solidum Žužić, nu, tko zna kakve sam podatke uspio pribaviti u vremenu dok sam to bio.

3. Sveza Stjepan Mesić - Josip Manolić - Josip Perković nije nikakva tajna za hrvatske građane. Uostalom, čak je i sin Josipa Perkovića, Saša Perković, savjetnik Stjepana Mesića, predsjednika RH.

* * *

Dakle, Općinsko državno odvjetništvo iz Zlatara(!) podiglo je 30. studenog 2005. godine na Općinskom sudu u Zagrebu (!) optužni prijedlog (br. K-DO-115/05 - dokument br. 2) protiv dr. sc. Tomislava Draguna, budući „da je: u vremenskom razdoblju od 30. lipnja 2000. godine do 3. studenoga 2005. godine, kontinuirano, raznim državnim odvjetništvima u Republici Hrvatskoj podnosio pisane podneske naslovljene kao kaznena prijava ili zahtjev za istragu, a koji svojim sadržajem predstavljaju kaznene prijave protiv velikog broja osoba zbog različitih kaznenih djela, iako je bio svjestan da te osobe nisu počinile kazneno djelo za koje ih se prijavljuje. Pa stoga nije u prijavama opisivao radnje kojima bi navodni počinitelji ostvarivali obilježja kaznenih djela, niti je navodio činjenice i okolnosti iz kojih bi proizlazila sumnja u počinjenje bilo kakvog kaznenog djela.“

Na Općinskom sudu u Zagrebu dne 16. veljače 2006. održana je glavna rasprava u ovom predmetu. Nu, nije se raspravljalo o sadržaju optužnice, nego je raspravni sudac mr. sc. Zorislav Kaleb, odmah, na prijedlog tužitelja, izdao sljedeći nalog (V KO-3496/05 - dokument br. 3):

„I. Temeljem čl. 248. st. 1. u svezi čl. 266. st. 1. ZKP nalaže se psihijatrijsko vještačenje opt. Tomislava Draguna po sudskom vještaku psihijatru prof. dr. sc. Dragici Kozarić-Kovačić iz Zagreba, Ul. Republike Austrije br. 7 na okolnost psihičkog stanja tempore criminis i danas, a također i njegove poslovne sposobnosti.

II. Tijekom vještačenja potrebno je utvrditi, nakon uvida u dokumentaciju i razgovora s optuženim, njegovu ubrojivost danas, te u kakvom se psihičkom stanju isti danas nalazi te da li je potpuno poslovno sposoban i da li mu je potrebno izricati sigurnosnu mjeru obveznog psihijatrijskog liječenja iz čl. 75 KZ. Vještak se obvezuje odmah preuzeti spis te dostaviti nalaz i mišljenje u tri primjerka."

Dakako, prof. dr. sc. Dragica Kozarić-Kovačić pripada klanu Stjepana Mesića.

Naloženo psihijatrijsko vještačenje obavljeno je u Kliničkoj bolnici „Dubrava“ u Zagrebu u razdoblju od 29. do 31. kolovoza 2006. godine (dokument br. 4), a nakon njega zaključeno je sljedeće:

„1. Tomislav Dragun je osoba s visoko nadprosječnim kongnitivno-mnjestičkim sposobnostima, koja boluje od sumanutog poremećaja koji spada u paranoidno-kverulantski tip s elementima grandioznosti.

2. S obzirom na sumanute sadržaje koji dominiraju njegovim mišljenjem, njegove su aktivnosti usmjerene na dokazivanje 'pravde', stoga su njegove sposobnosti tempore criminis da shvati značaj počinjenog djela i mogućnosti da upravlja vlastitim postupcima nepostojeće, odnosno on je neubrojiv.

3. Sposoban je prisustvovati raspravi.

4. Nema potrebe za prisilnim smještajem u psihijatrijsku ustanovu prema odredbama Zakona o zaštiti osoba s duševnim smetnjama jer nije opasan po okolinu, odnosno njegova opasnost je vezana samo na 'dokazivanje pravde tuženjem' i moguće ju je ukloniti ambulantnim liječenjem. Ujedno je potrebno pokrenuti i postupak za lišenjem poslovne sposobnosti, koju bi trebalo djelomično oduzeti (mjere, radnje i postupci na koje bi se odnosilo oduzimanje poslovne sposobnosti su pravne radnje i poslovi, zastupanje na sudu, pokretanje sudskih postupaka, podizanje tužbi i kaznenih prijave). "

Slijedom dotičnog psihijatrijskog nalaza dne 27. listopada 2006. godine Općinsko državno odvjetništvo u Zlataru izvanraspravnim podneskom obavijestilo je Općinski sud u Zagrebu da „odustaje od kaznenog progona protiv opt. Tomislava Draguna“, a što je sudac mr. sc. Zorislav Kaleb prihvatio, te je dne 30. listopada 2006. godine obustavio sudski postupak (dokument br. 5).

Meni nije omogućeno očitovati se na nalaz i mišljenje vještakinje Dragice Kovačić-Kozarić, koje je tako **bez odgovarajućeg sudskog postupka postalo pravomoćno.**

Ostao je drugi dio naloga suca mr. sc. Zorislava Kaleba, djelomično oduzimanje poslovne sposobnosti, **iako je optužni prijedlog protiv mene povučen a i sudac je obustavio postupak!** Za to je bio „zadužen“ Centar za socijalnu skrb Zagreba.

Centar za socijalnu skrb Zagreb, Ured Dubrava, odmah je krenuo izvesti dani mu „partijski“ zadatak. Dne 17. listopada 2007. godine predložio je (dokument br. 6) Općinskom građanskom sudu u Zagrebu „da Općinski građanski sud u Zagrebu djelomično liši poslovne sposobnosti Tomislava Draguna i to u pogledu poduzimanja pravnih radnji i poslova, zastupanja na sudu, pokretanja sudskih postupaka, podizanja tužbi i kaznenih prijava“.

Rečeno, učinjeno. Tko bi se, uostalom, i smio suprostaviti.

Općinski sud u Zagrebu poslao me na novo psihijatrijsko vještačenje, i to u Psihijatrisku bolnicu Vrapče u Zagrebu. Tamošnji Centar za forenzičnu psihijatriju, nakon **individualnog i konzilijarnog** psihološkog i psihijatrijskog vještačenja dne 14. travnja 2008. godine dao je sljedeći nalaz i mišljenje (dokument br. 7):

„1. Tomislav Dragun nikada nije psihijatrijski liječen niti subjektivno ima bilokakve psihičke smetnje. Iz dostupnih podataka stav da nije psihički bolestan i da mu nije potreban skrbnik ima i njegova obitelj kao **i njegov ordinarius** što nije presudno u dijagnostici, ali praktično naravno nije bez značaja.

2. Temeljem naše psihijatrijske eksploracije i egzaminacije te učinjenog psihologijskog testiranja nismo aktualno našli elementata koji bi u psihopatološkom smislu odgovarali sumanutim, psihotičnim idejama tj. nismo našli dostatne argumentacije za postavljanje dijagnoze paranoidno kverulatornog sumanutog poremećaja.

3. Mišljenja smo da se kod Tomislava Draguna radi o paranoidno-kverulatornom poremećaju ličnosti s grandomanskim elementima te izraženom narcističkom problematikom.

4. Postupke (mahom sudske) koje poduzima ili koji se protiv njega vode, a koji su nedvojbeno u svezi s karakteristikama njegove ličnosti, mogu naštetiti drugim osobama no tu štetu s psihijatrijskog (pogotovo terapijskog) aspekta treba neutralizirati na drugi način (sudskim bilo građanskim, bilo kaznenim postupcima), a ne na način da ga se liši poslovne sposobnosti za poduzimanje svih pravnih radnji i poslova, zastupanja na sudu, pokretanja sudskih postupaka, podizanja tužbi i kaznenih prijava ili bilo kojeg drugog vida lišenja poslovne sposobnosti. Naime, on posljedice svojih postupaka u tom smislu, aktualno, zasigurno može shvatiti, naravno u kontekstu karakteristika dijagnostičiranog poremećaja ličnosti paranoidno-kverularnog tipa.

5. U naprijed opisanim okolnostima dijagnostičirane duševne smetnje (paranoidno-kverulantski poremećaj ličnosti) nisu te razine da ispitanik ne bi mogao brinuti o vlastitim potrebama, pravima i interesima ili da bi zbog njih ugrožavao prava i interese drugih osoba i da za to, ukoliko ih ugrozi, ne snosi konzekvence (sudski postupak) i u takvim okolnostima ne nalazimo argumenata da ga se liši poslovne sposobnosti i da mu se postavi skrbnik.

Općinski građanski sud prihvatio je nalaz i mišljenje Psihijatrijske bolnice u Vrapču, te je dne 5. lipnja 2008. godine svojim rješenjem br. I.R1-2050/07 (dokument br. 8) odbio prijedlog Centra za socijalnu skrb Zagreb kojim se tražilo djelomično lišiti me poslovne sposobnosti.

* * *

Naravno, ni na kraj pameti mi nije bilo bespomoćno čekati novi psihijatrijski nalaz (Psihijatrijska bolnica Vrapče) i rješenje Općinskog građanskog suda u Zagrebu, nego sam na drugoj strani potražio „čamac za spašavanje“. Zatražio sam politički azil u Sloveniji, odnosno u Europskoj Uniji (dokument br. 9).

Naime, ja jako dobro znam komunističku progoniteljsku metodologiju, jer sam živio u toj zločinačkoj tvorevini od 1945. godine.

Rođen sam dne 5. listopada 1938. godine u selu Lokvičići kod Imotskog (Dalmacija, Hrvatska). S dvije godine obolio sam od poliomyelitisa. Roditelji su me odveli u Zagreb na liječenje, gdje je otac dobio posao u redarstvu, kao redarstveni izvidnik. Bili smo i na Bleiburgu, a onda smo deportirani u rodno mjesto. Od 1949. godine živjeli smo u Vinkovcima (Slavonija, Hrvatska). Tijekom mađarskih događaja (1956.) prvi put sam saslušan u Sekretarijatu unutarnjih poslova. Nosim sam naočale, pa je postojala mogućnost da se tako kamufliram. Takav postupak kontinuirano se ponavljao, a „oasbjesni razgovori“ redovito su trajali po 2-3 sata, pa i više. Nisam mogao dobiti nikakvo ozbiljnije radno mjesto, iako sam magistrirao i doktorirao. Domovinski rat proveo sam u Vinkovcima (do pada Vukovara), a onda sam se s obitelji (supruga i dvije kćeri, dok mi je treća - najstarija - kći poginula 8. studenog 1991. godine u Vinkovcima, kao hrvatski dragovoljac) preselio u Zagreb (20.11.1991.).

U Zagrebu nisam uspio dobiti posao niti u jednoj državnoj službi. Kao i ranije za mene je sve bilo „zabavljeno“. Morao sam preživljavati u to teško doba kao privatnik, iako je moja Hrvatska postala slobodna i nezavisna država, a čemu sam posvetio cijeli svoj život. Počeli su i novi napadi.

Krenulo je od Ive Pukanića u „Nacionalu“ (časopisa koji izravno kontrolira Stjepan Mesić). Označio me i obilježio glavnom osobom hrvatske pretvorbe i privatizacije. Mene, koji nisam bio član ničega, pa čak niti najnižeg državnog povjerenstva. Znao sam dobro što se

sprema, a i načuo sam da je Vijeće za nacionalnu sigurnost (VONS) pod predsjedanjem Dr. Franje Tuđmana odlučilo kazneno goniti po 2-3 osoba u svakom županiji kako bi se prikrila programirana (i ostvarena) pljačka („preuzimanje“) hrvatskog gospodarstva, odnosno nacionalne imovine. Tako je i bilo.

Usljedile su kaznene prijave i optužnice. Njih preko dvadeset samo za mene. Neutemeljenih. Uzvratio sam protuoptužbama, pa sam ih u tu svrhu podnio preko sto. Završni odgovor mojih progonitelja glasio je: lud je, jer ne popušta, s njim treba u ludnicu. Nisu znali kako drugačije odgovoriti na otpor koji očito nisu očekivali, kao što je to nekad nilo u nekamufliranom komunizmu.

Azil sam zatražio od Republike Slovenije, naglašujući da joj se obraćam kao članici Europske Unije. Zamolbu sam podnio 7. studenog 2007. godine. Odbijen sam rješenjem Ministarstva unutarnjih poslova Republike Slovenije (sklep br. 2142-340/2007/5 (1352-12 od 11. prosinca 2007. godine - dokument br. 10), jer sam se i dalje nalazio u Republici Hrvatskoj. Istina, uručene su mi i poveznice savjetodavaca za bjegunce, ako se moguće odlučim za bijeg preko granice.

* * *

Azil, u doslovno pravno-regulatornom smislu, nije ono što želim i što tražim, osobito kad je uvjetovan odlaskom iz Hrvatske. Moja dob, moje zdravstveno stanje (operiran mi je 21. listopada 2004. godine karcinom debelog crijeva, istodobno konstatiran mi je dijabetes - sve kao posljedica stresa zbog stalnih političkih i radnih progona), moje materijalno stanje, a osobito moje domoljublje, ne dopuštaju mi i fizički napustiti domovinu u kojoj sam uspio izdržati punih 45 godina komunističkog terora.

Meni treba samo sigurnosna zaštita, jer se neprekidno nalazim u pogibelji, koja povremeno prerasta u stvarnu životnu ugrozu. Zaštitu nikako i ni od koga ne mogu dobiti u Republici Hrvatskoj, pa ju zato tražim u Europskoj Uniji. Razumijem oprez slovenskih vlasti, nu SR

Njemačka sigurno nema takvih ograničenja i razloga za neudovoljiti mojoj zamolbi.

To je povod ovome mom pismu, kao i traženju službenog razgovora s Vama. Spreman sam, za uzvrat, do kraja i „bez zadržke“ svjedočiti o aktualnim društveno-političkim i gospodarskim prilikama u Republici Hrvatskoj.

* * *

Što bih mogao svjedočiti? Sve što zatražite, bez zadržke. Puno toga, jer sam - silom prilika - radeći kao privatnik na izradi elaborata za pretvorbu i privatizaciju došao do mnoštva činjenica i spoznaja koje su mi omogućile shvatiti suvremenu hrvatsku zbilju u kojoj se niti ne smije spomenuti pojam lustracije komunističkih kadrova, a kamo li da bih ih se lustriralo s vodećih državnih položaja koje i dalje bez ikakve smetnje čvrsto drže u svojim rukama.

DRŽAVNI VRH

Vaš nagovor možda je to onaj dugo očekivani signal za pravi početak hrvatskog napuštanja komunističkog broda i logora. Nažalost, bojimo se, ne i dovoljan, jer bi mogao biti sabotiran kao i svi dosadašnji, slični poticaji. Komunisti, točno je što Vi kažete, imaju „još velik utjecaj“ općenito u Hrvatskoj, te posebno u njenom pravosuđu, ali i nedovoljno izražajno. Oni, naime, i dalje posve vladaju Hrvatskom optimalno raspoređeni u dvije vladajuće stranke (HDZ i SDP = SKH = KPH), a nakon što su tijekom pretvorbe i privatizacije, nesmiljeno i pohlepno, prigrabili glavninu hrvatskog gospodarskog bogatstva, medija i političkih položaja. Apsolutno, preko Državnog odvjetništva RH, a slijedom toga i hrvatskog sudstva, drže - kako sami kažu - „sve pod kontrolom“, te tako osiguravaju svoju vladavinu oslonjenu na bezgraničnom bezakonju, pljački i korupciji. Može se reći da je u to uključen čak i hrvatski dio Interpola!

Ovome svakako treba dodati i tragičnu činjenicu da su se komunistima u Republici Hrvatskoj, iz posve pragmatične oportunisti,

pridružile i razne druge osobe, izvorno izvan komunističkog kruga, kojima odgovara položaj uz svaku vlast, pa i uz onu komunističku, samo da bi udovoljili svojim pohlepnim ambicijama. Tim više je onda otežan položaj svih onih antikomunistički usmjerenih ljudi, kojih je u Hrvatskoj ogromna većina, među koje svakako i ja spadam, a koji su bili proganjani cijelo vrijeme Titova i post-titova jugokomunističkog režima. Vrijede i dalje stare metode prisile: lažna optuživanja, ograničavanje prava na pošten rad i samostalno gospodarsko djelovanje, pa sve do oprobanih „starih recepata“ u obliku slanja u psihijatrijske bolnice i sl.

Prema svjedočenju pok. prof. dr. sc. Šime Đodana, bivšeg ministra obrane RH, Hrvatskom upravlja Tajni komitet, kojega su izvorni članovi: Dr. Franjo Tuđman, Ivica Račan, Josip Manolić, Josip Boljkovac i dr. sc. Dušan Bilandžić. Ostali, kako on reče, u HDZ-u samo su po nalogu dizali ruke. Glavni državni kadrovik je Josip Manolić, stari i iskusni udbaš. Vodeći ljudi gospodarskog krila Tajnog komiteta, popularno nazvanog „Skupina Hennessy“, su Franjo Gregurić, Ante Todorčić (otac Ivica), Mladen Vedriš, mr. sc. Zlatko Mateša, Željko Čović i Franjo Luković. Sada su oni, u osobnom vlasništvu, a ne u društvenom kao ranije, skupili praktično sav hrvatski gospodarski potencijal. Kako je to izvedeno?

Ponajprije preuzimanjem vlasti. SDP je samo preimenovana KPH, odnosno SKH. Bez uvijanja i bez skrivanja. Dobro i na vrijeme organizirana partija s bogatom logističkom i kadrovskom potporom. HDZ je politički pokret u kojem su zarana upravljačke pozicije preuzeli stari komunistički kadrovi poput Josipa Manolića, Stjepana Mesića, pa i samog Dr. Franje Tuđmana, te niže prokušane kadrovske snaga kakvi su Josip Perković i njemu slični.

Korupcija i pljačka su aktivnosti programirane na samom državnom vrhu, a ne sporadični ekscesi. Nisu to bezimena procesi, nego su poznata i imena njihovih nositelja. Zašto ih skrivati?

GOSPODARSKA PRETVORBA I PRIVATIZACIJA

Gospodarsko preuzimanje Republike Hrvatske od strane komunista i njihovih neokomunističkih slugu provodeno je metodologijom koju čine sljedeći „alati“: primjena „Markovićeve privatizacijskog zakona“, i to prije donošenja Zakona o pretvorbi društvenih poduzeća, izuzimanje banaka i osiguravajućih društava iz ozakonjene privatizacije, menadžersko kreditiranje, interna dokapitalizacija, kuponska privatitacija, namještanje poslova i drugi oblici korupcije.

DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO REPUBLIKE HRVATSKE

Glavno kriminalno sučenje neokomunističke vlasti u Republici Hrvatskoj. Optužuje ljude tamo gdje nema osnove za to, a prikriva utemeljeno potaknute kaznene progone.

Ministarstvo pravosuđa RH u tom smislu je samo poslušni izvršni servis. Državnog odvjetništva RH.

SUDSTVO

Otežući sudske procese, te odbijajući tužbene zahtjeve zbog „nepotpunosti“ tužbi, njihove „nejasnoće“ i „nerazumljivosti“, hrvatsko sudstvo operativno realizira zahtjeve hrvatskog neokomunističkog državnog vrha oblikovane putem Državnog odvjetništva.

MEDIJI

Novine, časopisi, radio i TV samo su hajkački ustrojene skupine za obilježavanje progona predodređenih ljudi, odnosno za „jednodušnu“ potporu akcijama vladajućima. Po skraćenom tečaju Staljinove sibirске uljudbe. Ovamo svakako treba ubrojiti i sindikalne ustroje.

PREDPRISTUPNA SREDSTVA EUROPSKE UNIJE

Financijsku potporu iz ovih izvora mogu dobiti samo oni gospodastvenici koji su organski sastavni dio aktualne neokomunističke hrvatske vlasti, odnosno oni koji prihvaćaju korupcijske kriterije kao poslovno pravilo.

Mogu biti vrlo konkretan, s tim da bih na svako svjedočenje izišao dokumentacijski i činjenično dobro opskrbljen.

* * *

Ovo pismo čini nam se izglednim. Međutim, moramo i dalje biti oprezni. Hrvatske novine bubnjaju kako je Zapad ocijenio da je Republika Hrvatska stabilna država po njegovu ukusu. Savjetuje se stoga domaćim kritičarima aktualne hrvatske vlasti da se ne trebaju obraćati inozemstvu, jer ih tamo više ne će imati tko čuti.

Računamo, eto, i s tim, pa smo - polazeći od takvih „naputaka“- i sami započeli s određenim aktivnostima koje bi zaista trebale pridonijeti, konačno, demokratizaciji hrvatskog društva, a među kojima izdvajamo tri:

LUSTRACIJA KOMUNISTIČKIH KADROVA

Europske rezolucije s podlogom za lustraciju komunističkog naslijeđa ne vrijede u Republici Hrvatskoj, niti se provode. Hrvatski uljudbeni pokret stoga je osnovao Časni lustracijski sud koji će s jeseni ove godine piočeti s radom (dokumenti br. 11, 12 i 13)

UTVRĐIVANJE NIŠTAVNOSTI UGOVORA O ZAMJENI DIONICA U KUPONSKOJ PRIVATIZACIJI

Državni ured za reviziju utvrdio je da je zamjena dionica u kuponskoj privatizaciji nezakonito provedena, čime su „pogodnici“ prigrabili, praktično bez ikakve naknade, preko 25 % hrvatskih gospodarskih nekretnina, te tako izravno oštetili skoro 230.000 hrvatskih branitelja i prognanika (dokumenti 14, 15 i 16).

Hrvatski uljudbeni pokret podnio je Trgovačkom sudu u Zagrebu tužbe za utvrđivanje ništavnim ugovora o zamjeni dionica u kuponskoj privatizaciji. Međutim, sudski sporovi su zapeli, jer Hrvatski fond za privatizaciju ne dopušta uvid u dotične ugovore, jer je to poslovna tajna.

Sada smo zatražili izravno očitovanje državnog vrha: Luke Bebića, predsjednika Hrvatskog sabora, Stjepana Mesića, predsjednika RH i dr. sc. Sanadera, predsjednika Vlade RH (dokument 17).

SMJENA MLADENA BAJIĆA

Podnijeli smo zahtjev Vladi RH i Hrvatskom saboru za smjenu Mladena Bajića (dokument 18).

Toliko cijenjeni gospodine zamjeniče savezne njemačke tužiteljice. Vjerujući u Vašu iskrenost i dosljednost, očekujemo odgovarajući odgovor, pa Vas u tom smislu pozdravljamo

Sa štovanjem

dr. sc. Tomislav Dragun
predsjednik